

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду

На редовној седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду одржаној 20. 4. 2022. године изабрана је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације коју је мастер Страхиња Полић предао под насловом „Поема за децу у српској књижевности“. У Комисију су именовани: др Радивоје Микић, редовни професор у пензији, др Милан Алексић, ванредни професор, др Зорана Опачић, редовни професор, др Јелена Панић Мараш, ванредни професор, Комисија има част да већу Филолошког факултета поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

І ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду на седници одржаној 20. 4. 2022. године.

2. Састав Комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан Комисије запослен:

1. др Радивоје Микић, редовни професор, 2005, наука о књижевности, српска књижевност, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, ментор;

2. др Милан Алексић, ванредни професор, 2019, наука о књижевности, српска књижевност, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, члан комисије;

3. др Зорана Опачић, редовни професор, 2019, књижевност, Катедра за српски језик, књижевност и методiku српског језика и књижевности, Учитељски факултет Универзитета у Београду, члан комисије;

4. др Јелена Панић Мараш, ванредни професор, 2019, књижевност, Катедра за српски језик, књижевност и методiku српског језика и књижевности Универзитета у Београду, члан комисије.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног од родитеља и презиме:

Страхиња, Драган, Полић

2. Датум рођења, општина и република:

19. 04. 1989, Шабац, Република Србија

3. Датум одбране, место и наслов мастер рада:

2013, Филолошки факултет Универзитета у Београду, „Компаративни потенцијали прозе Данила Киша и Мирослава Крлеже”

4. Научна област из које је стечено звање мастера:

Српска књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Поема за децу у српској књижевности”

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Поема за децу у српској књижевности” има 216 компјутерски сложених страна и организована је у једанаест поглавља (Увод, Књижевни жанрови и термилошки изазови, Жанровски приступи поеми, Поема под окриљем онтологије наивне књижевности, Почетак у знаку протеста: поеме за децу Александра Вуча, Трагом Вуча – поема за децу након Другог светског рата, Борба за песничку аутономију. Поеме за децу 50-их година XX века, Песнички таласи: о једној тематској линији поеме за децу друге половине XX века, Поема на тематској средокраћи:

стваралаштво Добрице Ерића, „Обимна магма савремености” – поема за децу почетком XXI века, Завршна разматрања). На крају дисертације налазе се извори и литература.

Пошто је своју докторску дисертацију посветио испитивању жанровске природе поеме у српској књижевности за децу, мастер Страхиња Полић је уводна поглавља конципирао као расправу о сложеним питањима књижевне генологије, питањима која и нису тако често била у фокусу наших проучавалаца књижевности, посебно не оних који се баве књижевношћу за децу, односно тзв. наивном књижевношћу, како, идући за Милованом Данојлићем, и сам Страхиња Полић именује овај вид књижевног стваралаштва. Полазећи од књижевно-историјски интонираног становишта да „поема у српској књижевности за децу настаје, развија се и континуирано траје више од једног века”, мастер Страхиња Полић указује и на изузетно важну чињеницу да је време књижевне авангарде било и време у коме се објавила једна нова свест о природи детета и у коме су, барем кад је о српској књижевности реч, настала уистину модерна књижевна дела. А кад је реч о тим уистину модерним књижевним делима, онда се, у првом реду, мисли на оно што се догађало тридесетих година прошлог века, на поеме Александра Вуча. И мада је поема релативно брзо постала један од средишњих облика у књижевности за децу, српска наука о књижевности је доста дуго остала без књижевно-теоријски утемељене свести о природи овог књижевног облика/жанра. Та чињеница је посебно дошла до изражаја у једном од првих настојања да се, у репрезентативном избору, прикажу најзначајније поеме за децу. Реч је, наравно, о „Антологији српске поеме за децу” Слободана Ж. Марковића. Неадекватно разумевање саме природе поеме као књижевног облика, како је у анализи показао мастер Страхиња Полић, утицало је и на низ проблема који се у Антологији јављају, посебно на проглашавање за поеме књижевних дела која то нису и не могу то бити.

Осврћући се на генолошка истраживања и уопште и посебно на јужнословенском простору, мастер Страхиња Полић је најпре указао на доприносе хрватских проучавалаца књижевности, у распону од старијих (Зденко Шкроб) до припадника неких млађих генерација (а међу њима је изузетно значајан Павао Павличић, аутор прве научно конципиране монографије о генолошким питањима) а потом је, идући хронолошким линијом, указао на чињеницу да се међу српским проучаваоцима књижевности релативно касно, тек са студијом Тање Поповић о српској романтичарској поеми, овом књижевном облику посвећује потребна пажња, иако су већ наши естетичари и теоретичари књижевности из времена преласка са класицистичке на романтичарску поетику, попут Ђорђа Малетића, водили генолошке расправе. Мастер Страхиња Полић је пратећи дијахронички аспект генолошких расправа с правом указао на чињеницу да је оно што се догодило после преласка са класицистичке на романтичарску поетику било од изузетног значаја. Класицизам је био последња стилска формација у европским књижевностима у којој су књижевни родови и врсте били строго разграничени. Већ у романтизму ситуација почиње да се мења. Претварајући лирику у доминантни облик књижевне уметности, романтичари су укрштајући лирско, епско и драмско, на једној страни, увели хибридно

у своја дела, док су, на другој страни, настојали да пронађу замену за књижевне врсте које су после класицизма нестале. Нарочито су трагали за обликом који би заменио најдужу књижевну врсту у стиху – еп. И тако се појавила нова књижевна врста романтичарска поема као хибридан облик, као својеврсна синтеза епског и лирског начела. И нови облик је стекао широку популарност и појавио се у низу књижевности па и у српској књижевности (Бранко Радичевић, Лаза Костић, између осталих). Поема у српској књижевности је настајала на укрштају два обрасца: оног који је долазио из традиције енглеске књижевности и оног који своје порекло има у руској књижевности. Отуд потиче и хетерогеност морфолошких и других карактеристика поеме у српској романтичарској књижевности. Из романтичарске књижевности овај облик је пренет у књижевност авангарде, а потом и у књижевност за децу. И није прошло много времена а поема је, уз роман и бајку, постала доминантна врста у српској књижевности за децу. Мастер Страхиња Полић је, анализирајући најважнија остварења српских песника у распону од Александра Вуча до Дејана Алексића, показао да је поема и књижевна врста која се може јављати у много облика, уз много унтаржанровских варијација и да је отуда тежња да се овај књижевни облик прецизно дефинише и издвоји у пољу актуелне књижевне ситуације умногоме узалудан и да је далеко боље аналитичку пажњу усмеравати на реалне одлике појединачних књижевних дела него на трагање за жанровским праобрасцем.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мср Страхиње Полића „Поема за децу у српској књижевности” је посвећена анализи поеме у српској књижевности за децу, пошто је то она књижевна врста која је, кад су у питању облици књижевног стваралаштва у стиху, доминантна у савременој српској књижевности за децу, особито у српској књижевности XX века. А да би се поема као изузетно сложена књижевна врста могла на прави начн анализирати и да би се најбоља остварења српских песника могла аналитички осветљавати, мастер Страхиња Полић је уводна поглавља своје докторске дисертације посветио књижевно-теоријској проблематици, тачније разматрању сложених питања књижевне генологије. А пошто је генолошка тематика све до недавно релативно ретко закупљала пажњу српских проучавалаца књижевности, мастер Страхиња Полић је у теоријски хоризонт своје расправе увео читав низ релевантних аутора из оних средина у којима се овим питањима расправљало, посебно из англосаксонске науке о књижевности. Приказујући најважније аспекте генолошких истраживања и најважније теоријске увиде, мастер Страхиња Полић је у средиште свог интересовања поставио поему као хибридни облик књижевног стваралаштва, облик који се превасходно заснива на наслеђу романтизма у европским књижевностима. А сваки књижевни облик који дуго траје се

толико мења да је врло тешко говорити о његовом канонском облику. Отуда и потреба мср Страхиње Полића да, анализирајући одређења поеме као књижевног облика, укаже на извесне аналогije са статусом романа у модерној књижевности. Наиме, као што роман, иначе у свим књижевностима врло широко заступљена а у многима и доминантна књижевна врста, нема канонски облик, а све је више теоретичара књижевности који сматрају да га овај књижевни облик, захваљујући својој морфолошкој разноликости, никад неће ни стећи, тако се и за саму поему не може рећи да је формирала свој жанровски канон. Потврду за овакво становиште мастер Страхиња Полић не проналази само у теоријским расправама, већ и у практичним подухватима појединих проучавалаца књижевности, који, састављајући антологије или пишући осврте на појединачна дела важних писаца за децу, показују да под поемом подразумевају дела која, врло често, имају различите морфолошке али и тематске карактеристике. И то је био разлог да мастер Страхиња Полић укаже не чињеницу да се могу до ситних појединости осветљавати поједини елементи који укаже у склоп поеме као сложеног књижевног текста али да је врло тешко сасвим изричито дати дефиницију овог књижевног облика, чак и онда кад остајемо у границама једне националне књижевности. Оно што се у свим генолошким студијама среће као полазна претпоставка је свест о томе да је поема хибридни/компаративни књижевни облик и да се степен укључивања епских/лирских/драмских елемената у појединачно песничко дело не може посматрати као нешто што подлеже било ком облику регуларности. Овакве околности су и биле повод да мастер Страхиња Полић изведе закључак да се и не може доћи до идеалног, типског облика поеме, пошто се свуда може запазити „подмукло дејство жанра”. Па и сама чињеница да се поема може повремено служити одређеним типовима сижеа (примера ради, авантуристичким сижеом као у поеми „Подвизи дружине *Пет петлића*” Александра Вуча) може да буде само повод да се закључи да сам песник успоставља ону жанровску схему којом ће се послужити у конкретном делу, док у другим делима („Сан и јава храброг Коче”, на пример) он бира другачији модел конститусања текста.

Ослањајући се, онолико колико му је и за теоријски и интерпретативни ниво расправе било потребно на генолошка запажања читавог низа модерних теоретичара књижевности, али и на доприносе српских проучавалаца поеме из новијег доба (Тања Поповић, Јован Попов, између осталих), мастер Страхиња Полић је дошао и до сопственог одређења поеме: „поема би требало да представља књижевноуметнички наративни текст у форми стиха, који је најчешће фикционалан, не претендујући нужно на „истинитост” или фактуалност свог садржаја, и који у својој наративној фактури (која може бити организована на мање целине) следи кретање лирског/лирских јунака чији поступци и деловања могу бити коментарисани из позиције надређеног лирског наратора или пак самог јунака”. У ову дефиницију је унето и оно о чему су говорили први наши проучаваоци поеме, одређујући ову књижевну врсту превасходно као „приповетку у стиху”, као књижевни облик у коме селирско начело укршта са епским начелом, једнако као што је у њу унето и инсистирање на врло сложенем поступку уметничке градње у

коме веома важно место има и фикционалност слике света и сасвим специфична композиција (а специфичност те композиције проистиче из чињенице да је поема „упила“ много епских елемената, од којих је посебно важна сама протежност, дужина текста који онда тражи одређени начин рашчлањавања, сегментовања, али и све оно што одликује такве епске текстове као штосу романи). Завршно место у градњи представе о поеми мастер Страхиња Полић је дао елементима који спадају у сферу онога што Вејн Бут назива „реториком прозе“, а што обухвата различите начине испољавања ауторовог присуства и непосредног утицаја на коришћење и одређене тачке гледишта и односа према самој причи која се прича и према њеним елементима. Већ у студијама о романтичарској поеми посебна пажња је посвећена лирском јунаку, а мастер Страхиња Полић је, полазећи од запажања Тање Поповић, испитао два важна модалитета поеме за децу (онај са једним јунаком и „модел са јуначком дружином“, иначе врло чест и у роману за децу уопште, али и у српској књижевности). Ове аналогije нису, како сама анализа показује, без дубљег значаја, као што без тог значаја није и ослањање на жанровске моделе бајке, тако често у поемама српских песника, у распону од Александра Вуча до наших савременика. Посебну пажњу је мастер Страхиња Полић посветио и проблему тематске разноврсности поеме у српској књижевности за децу. А кад је тематика у питању он указује и на важност теме одрастања („Долина сунцокрета“ Добрице Ерића), потом теме односа деце и одраслих („Подвизи дружине *Пет петлића*“ Александра Вуча), живота деце у руралној и урбаној средини („Вашар у Тополи“ Добрице Ерића), градње идилично-пасторалне слике света а због дивинизације живота у природи („Гурије“ Стевана Раичковића), коришћење различитих облика авантуристичког сижеа („Сан и јава храброг Коче“ Александра Вуча), укључивање фантастике, односно антропоморфизованих ликова или чак апстрактних појава и предмета у изградњу сижеа („Пустоловине једног зрна кафе“ Дејана Алексића, „Бајка о смрти“ Владимира Вукомановића Растегорца), једнако као што указује и на могућност да сама тачка гледишта буде тако интонирана да се хуморно-иронични тон појави и тамо где га читалац не очекује („Мрњавчевићи“ Душана Поп Ђурђева).

Крећући се у анализи поеме у српској књижевности за децу дуж читавог једног века, мастер Страхиња Полић је дошао у прилику да посредно испише и малу историју једне важне књижевне врсте. Ако онај облик поеме који се може сматрати зачетним срећемо код Александра Вуча, припадника групе српских надреалиста као једне од доминантних авангардних тенденција у српској књижевности, и ако је несумњиво да је утицај на Вучово стваралаштво имао и Луис Керол, један од зачетника модерног израза у књижевности за децу, онда је, исто тако, несумњиво да поеме српских песника за децу које настају у периоду од завршетка Другог светског рата до шездесетих година прошлог века имају оне поетичке карактеристике које и код најбољих писаца за децу (Бранко Ћопић, нпр.) упућују на спајање за то време карактеристичних идеолошко-политичких налога и самог књижевног стваралаштва, уз изузетке у делима оних аутентичних стваралаца који су могли да подједнако успешно стварају и у једном идеолошки обојеном хоризонту и мимо њега (Десанка Максимовић, Бранко Ћопић). Захваљујући томе смо и

могли добити дела као што је „Јежева кућа” Бранка Ћопића или „Златни лептир” Десанке Максимовић. Настојећи да издвоји најзначајније стваралачке личности, мастер Страхиња Полић у средиште свог интересовања ставља Александра Вуча, Десанку Максимовић, Добрицу Ерића, укључујући у свој аналитички хоризонт и све оне ауторе који су написали барем једну значајну поему. Описујући поетичке промене, описујући све оно што се догодило од тридесетих година прошлог века наомамо, мастер Страхиња Полић не приказује само промене у границама једне књижевне врсте већ он, онолико колико је потребно, указује и на шире импликације поетичких промена и заокрета, успостављајући притом и потребне аналогije у кретању целокупне српске књижевности (посебно у тако важним педесетим годинама прошлог века, годинама у којима се мења и тематски оквир и укупан језик српске књижевности). Оно на чему мастер Страхиња Полић постојано инсистира је околност да у свим променама које су захватале српску књижевност удео поеме не може никако да се занемари, као што не може да се пренебрегне ни њен значај у актуелном тренутку српске књижевности за децу. О томе сведоче и ова тврдња из његових закључних разматрања: „Своју протезност кроз све етапе српске поезије за децу, до данас, она понајвише дугује својој отворености за различита морфолошка преиначења. Поставши чест жанровски избор многих, и можда још важније, водећих песника с почетка XXI века, поема потврђује своју животворност”. Песници попут Дејана Алексића и Попа Д. Ђурђева у неким аспектима следе жанровска решења својих претходника, али и даље „тестирају њене творачке потенцијале”. Испитавши природу једног књижевног облика, указавши на његову онтологију и трансформације дуж књижевне историје, мастер Страхиња Полић је, крећући се кроз српску књижевност, издвојио типове поема, успостављајући вредносно заснован однос према једном књижевном облику указао на то које су најбоље поеме у српској књижевности за децу и описао њихове карактеристике.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ

1. „Обрада приповетке *Пилипенда* Симе Матавуља у основној школи“, *Школски час српског језика и књижевности*, Београд, год. 30, бр.3/4, стр.72–96; УДК 371.3::82; ISSN 1450-6521
2. „Приказ зборника радова *Песничка поетика Оскара Давича*“. Ј. Делић и Д. Хамовић (ур.), Београд, Институт за књижевност и уметност, 2014. *Књижевна историја*, год. 46, бр. 152, 2014, стр. 287–294; УДК 821.163.41:929 Давићо О.(082)(049.32); ISSN 0350-6428,

3. „Формула као слика: приказ књиге Немање Радуловића *Слике, формуле, једноставни облици*“. *Српски књижевни лист*, 2016.
4. „Песма као завичај – песничко одгонетање *страна света* М. Одаловића“, зборник радова. Зорана Опачић и Мирјана Станишић (ур.). Задужбина Десанке Максимовић, Народна библиотека Србије, Београд, 2018. стр. 197–211, УДК 821.163.41.09-1 Одаловић М. (082)
5. „Имаголошко читање *Гаравог сокака* Мирослава Антића“. *Књижевност за децу у науци и настави*: зборник радова. Виолета Јовановић, Бранко Илић (ур.). Јагодина: Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, 2018, стр. 555-567. УДК 821.163.41.09-93-1 Антић М. 82.0; ISBN 978-86-7604-161-9
6. „Фигура учитеља у српској поезији за децу“, *Детињство*: часопис о књижевности за децу. XLIV, бр. 2. Ур. Јован Љуштановић, Змајеве дечије игре, Нови Сад, 2018, стр. 123–134; УДК 821–93(05); ISSN 0350–5286
7. „Књижевност за децу и младе – битан и истовредан део српске књижевности“ – приказ *Антологије књижевности за децу* Зоране Опачић. *Методичка теорија и пракса*: часопис за наставу и учење, 1/2018. Ур. Ивко Николић, Учитељски факултет Универзитета у Београду, 2018, стр. 205-209. УДК 821.163.41.93–14(082.2)(049.32); ISSN 0354-9801
8. „Полиморфни Ерос“ приказ студије *Еротско у романима Црњанског* Јелене Панић Мараш. *Књижевна историја*, Год. 49 бр. 163 (2017), стр. 355–360. УДК 821.163.41.09-31 Црњански М.(049.32) 821.163.41.09(049.32)
9. „Семантика тела у роману *Преживети до сутра* Гроздане Олујић“, [Узданица : педагошко-књижевни часопис. Год. 16, бр. 1 \(2019\), стр. 81–91.](#) УДК: 821.163.41.09-31; ISSN 1451-673X.
10. „Ритмови прошлости и садашњост“, приказ књиге *Привид круга* Милосава Тешића, [Београдски књижевни часопис. Год. 15, бр. 54/55 \(2019\), стр. 110–113.](#) ISSN 1452-2950.
11. „Уређивачка политика часописа *Венац* (1972–1991) и његове стратегије у изградњи књижевне свести омладинског узраста“. Зборник радова *Часописи за децу: југословенско наслеђе 1918–1991*, ур. Тијана Тропин и Станислава Бараћ, Институт за књижевност и уметност, 2019.
12. „Превредновање модернизма у српској поезији за децу“, приказ књиге *Певање и приповедање* Јелене Панић Мараш. *Кругови детињства: часопис за мултидисциплинарна истраживања детињства*. Год. 7, бр. 2 (2019), стр. 78–82. УДК. 821.163.41-93.09"19/20"(049.32); [ISSN 2334-7732.](#)
13. „Данојлићеви поетички свлакови“, приказ студије Валентине Хамовић. [Књижевна историја. Год. 52, бр. 170 \(2020\), стр. 341–345.](#) ISSN 0350-6428.
14. „Обнова жанра у српској књижевности 21. века – поеме Дејана Алексића“. *Детињство*. Часопис о књижевности за децу. Год. XLVI, бр. 2, Нови Сад, 2020, стр. 47–58.

15. „Реторика прозе за децу Бранка В. Радичевића у збирци *Деветаци*“, [*Књижевност за децу у науци и настави : зборник радова са научног скупа, Јагодина, 2020, стр. 249–262.*](#)
16. Јелена Панић Мараш, Страхиња Полић, „Класици српске књижевности – Иво Андрић и Милош Црњански у програмима основне школе“. Зборник радова са Међународног научног скупа *Програмске (ре)форме у образовању и васпитању – изазови и перспективе.* ур. Зорана Опачић и Горан Зељић. Учитељски факултет, Београд, 2020, стр. 293–306.
17. Nemanja Z. Karović, Strahinja D. Polić, „Poema u nastavnim programima viših razreda osnovnih škola – nastavni izazovi i ograničenja –“. *Studia ad Didacticam Litterarum Poloniarum et Linguae Polonae Pertinentia 11.* 2020, 100–109.
18. „Поетички меандри Добрице Ерића: Фолклорна фантастика у поеми *Фењер Стојадина Анђелковића*“, *Детињство.* Часопис о књижевности за децу. Год. XLVII, бр. 1, Нови Сад, 2021, стр. 32–43. УДК 821.163.41-93-14.09. ISSN 0350–5286
19. Страхиња Полић, „Поемска трилогија Добрице Ерића“. *Детињство.* Часопис о књижевности за децу. Год. XLVII, бр. 3, Нови Сад, 2021, стр. 90–106. ISSN 0350–5286.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација мастера Страхиње Полића је прво системски засновано испитивање поеме као врсте у српској књижевности за децу. Управо је та околност пресудно утицала на композицију и садржај ове дисертације, пошто испитивање једне књижевне врсте води, на једној страни, ка генологији а, на другој страни, ка књижевно-историјским питањима. И зато је мастер Страхиња Полић у својој докторској дисертацији уводна поглавља посветио књижевнотеоријској проблематици, показујући притом и лепу обавештеност и способност да и најзамршенија питања изложи у јасном облику, једнако као што је показао и добро познавање српске науке о књижевности и њених и теоријских и интерпретативних домета. Исто тако, мастер Страхиња Полић је проучавајући једну књижевну врсту све време водио рачуна и о контекстима у које она мора да се смешта да би севалано осветлило њено место и значај у српској књижевности за децу. Полазећи од јасних аналитичких претпоставки, мастер Страхиња Полић је направио добру типологију поема за децу у српској књижевности и ваљано је описао све њихове жанровске карактеристике имајући све време у виду чињеницу да је поема и у актуелном књижевном тренутку и врло жив и врло важан састојак. Са много разлога се може рећи да је докторска дисертација мастера Страхиње Полића важан допринос српској науци о књижевности.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма „iThenticate”, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „**Поема за децу у српској књижевности**” аутора Страхиње Полића, констатујем да утврђено подударане текста износи **4%**.

Овај степен подударности у складу је са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, изјављујем да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати позитивну оцену докторске дисертације „Поема за децу у српској књижевности” мастера Страхиње Полића и да кандидата позове на усмену одбрану пред овом Комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

_____
др Радивоје Микић, редовни професор

_____
др Милан Алексић, ванредни професор

_____
др Зорана Опачић, редовни професор

_____
др Јелена Панић Мараш, ванредни професор